

MÜREKKEP

Kültür – Sanat - Edebiyat

Yıl: 2015-2016
Sayı: 3

HAYAT RÜZGÂRLARI

Hayat bizleri zaman zaman beklemediğimiz olaylarla karşı karşıya bırakır. Hayat rüzgârları bizi sürükleyip planlamadığımız işleri karşımıza çıkarabilir.

Hayatın her anını düzenleyemeyiz. Elimizde olmayan nedenler bizi farklı durumlara sokabilir. Karşılaştığımız şeyler hep beklentimiz seviyesinde olmasa da onu hedefimize uygun hale getirebilmeliyiz. Buradan hareketle hayatta bizi ayakta tutacak şeyin hedeflerimiz olacağını belirtmeliyiz. “Hedefi olmayan gemiye hiçbir rüzgar yardım edemez.” sözünü işitmişsinizdir. Gerçekten de hedefiniz olmadığında hayatın size verdikleriyle yetinmek zorunda kalırsınız. Oysaki hedefi olan insanlar yaşadıkları her şeyi hedeflerine katkı için kullanabilirler. Hedefleri onlara her zaman yol gösterir. Daha kontrollü, daha planlı, daha düzenli yaşamayı becerebilirler.

Hayatınızın kendi kontrolünüzde olmasını istiyorsanız öncelikle kendinize bir hedef belirlemelisiniz. O hedef size yollar açacak, yollarda karşınıza çıkacak engelleri aşma gücü verecektir. Kısacası hedefi olan insanlar hayat rüzgârlarıyla savrulup kaybolmazlar.

Fatih Buğra TEKİN

İlknur AYAN

ÇIĞLIK

**Fabrikann atıkları,
Boğar tüm canlıları.
Akar dolu dolu mikrop,
Kirlendir hep ırmakları.**

**Filtreleri takmalı,
Doğayı rahat bırakmalı,
Sevin siz de canlıları,
Karartmayın hayatları.**

**Hesabın nasıl olacak,
Birçok kişi felç kalacak.
Koyun kuzu hep ölecek,
Kimisi sağlığından olacak.**

**Haydi ayağa kalk kardeş,
Bu dünya kurtulacak.
Hava temiz kalınca,
Tüm insanlar kutlayacak.**

Rabia KÜCÜK

Kıymetli Aziz Sancar;

Beni tanımadığımız için bu mektup kimden geldi diye şaşırabilirsiniz. Ben Büşra, sizi kendine örnek olan bir ortaokul öğrencisiyim.

Bugün öğretmenimiz sizden bahsetti derste. Nobel ödülü ne demekmiş onu da sayenizde öğrendim. Dünya çapında olağanüstü başarılar gösteren insanlara verilmiş bu ödül. 2015 yılı Nobel Kimya Ödülünü alan bir Türk olunca çok gururlandık. Ülkemizdeki gençlere, biz çocuklara örnek olacak, bakış açımızı genişletecek insanlara sahip olduğumuzu görmek beni çok mutlu etti.

Sizin hayatınızı araştırdım kısaca. Çok büyük imkanlar, büyük maddi destekler değildi sizi başarıya götüren. İncancınıza ve eğitime verdiğiniz öneme hayran kaldım. Ülkemizle, kültürümüzle olan bağımızı hiç koparmamanız bizlere ayrıca örnek olmalı. Yaşadığımız ülkede öğrencilere Türk evi açıp orda bizim yemeklerimizi sunuyor, kültürümüzü anlatıyormuşsunuz. Bu özellikleriniz bir bilim insanının ülkesine, milletine de bağlı olması gerektiğini anlatıyor bize.

Bir gün sizle tanışmayı, başarı hikâyenizi dinlemeyi çok isterim. Çünkü benim başarı örneğim artık sizsiniz. İzinizden gidebilmek, görüşebilmek dileğiyle...

Sevgiyle kalın...

Büşra TAŞİNEN

Ezgi KARAHİSAR

PANZEHİR

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde uzak diyarların birinde huzurla yaşayan insanların olduğu bir yer varmış. Bu yere 'İnsanlık Dünyası' denirmiş. Burada herkes birbiriyle dostmuş. Kavga nedir bilmezlermiş. İnsanlık Dünyası'nda arkadaşlık, sevgi, saygı, vefa hakimmiş. Günün birinde İnsanlık Diyarı'na yabancı insanlar gelmeye başlamış. Tek tek evler yapıp yerleşmişler bu diyara. İnsanlık Dünyası bu yeni komşuları merak etmeye başlamış.

Evlerine gidip ziyaret etmek, tanışmak istemişler onlarla. Ama nedense o evlere gidenlerin huyları değişiyormuş. Sinirli, kibirli insanlar oluyormuş. Zaman geçtikçe İnsanlık Dünyası'nda kavgalar, küslükler ortaya çıkmaya başlamış. Herkes bu durumdan rahatsızmış ama engelleyemiyorlarmış bunu. İnsanların içinde artık bencillik, kıskançlık duyguları hakimmiş. Sonunda toplanıp diyarın bilge dedesine gidip durumu anlatmaya karar vermişler. Yol çok uzun olduğu için hepsinin gitmesinin doğru olmayacağını düşünüp aralarından temsilciler seçmişler. Bu temsilciler hazırlanıp bir gece vakti yola koyulmuşlar. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş; altı ay bir güz gitmişler. Sonunda bilge dedenin evine varmışlar. Temsilcilerin en büyüğü durumu olduğu gibi anlatmış. Bilge dede olanı biteni dikkatle dinledikten sonra şöyle demiş:

-Diyarımıza komşu gelenler insanlığın düşmanı, kibir, kıskançlık ve bencilliktir. Bunlar bizim birbirimizden kopmamızı, insanlığımızı unutmamızı, düşman olmamızı istiyorlar. Bu nedenle insanlara kötü duygu zehri veriyorlar. Bunun panzehri ise sadece sevgidir. Birbirinizi daha çok sevdiğinizi gördüklerinde onlar kendiliğinden çekip gideceklerdir.

İnsanlık diyarından gelenler bilge dedenin söylediklerinin kulaklarına küpe edip yola koyulmuşlar. Uzun yolu bitirdikten sonra İnsanlık Dünyası'na varıp olanı biteni anlatmışlar. Ne olursa olsun sabırla davranıp kavga etmeyeceklerine söz vermişler. Onlar böyle konuşurken yeni komşuları gelip insanlar arasında kavga çıkarmaya çalışmışlar ama diyarın insanları artık onları duymuyorlarmış bile. Günlerce uğraşmışlar. Türlü türlü yollar denemişler insanların aralarını bozmak için. Ama kimseyi etkileyemiyorlarmış. İnsanlık dünyası kararlı imiş kötü duyguları diyarlarından göndermeye. Ve bir sabah uyandıklarında tüm kötü duyguların diyarlarını terk ettiğini görmüşler. Buna çok sevinen İnsanlık Dünyası halkı kırk gün kırk gece eğlence düzenlemişler.

İnsanlık dünyası halkı bilge dede sayesinde sevginin tüm duyguların panzehri olduğunu görmüşler. Ve tüm hayatları boyunca birbirlerini sevmeye devam etmişler.

Fatma CİNAR

MERHAMET SENDE GİZLİ

İnsanların sadece bir kostüm olarak gördüğü, zaman zaman giyip çıkardığı masumiyeti ben sende tüm saflığıyla gördüm. Minik bir bebeğin uykusundaki masum gülüşü, ben senin güneşe gidişinde gördüm ve hep övdüm.

Senin o çok sevdiğin çiçeği şimdi senin yerine koydum. Bu yüzden evlat hasretiyle yanan yakaran bir annenin evladına kavuşunca ona sınıksı sarıldığı gibi sarılmak istedim ona. Onun yaprağının bir tanesine zarar gelecek diye, annenin evlada gösterdiği şefkati gösterdim. Susadığında, aç bir kedi yavrusunun çekinerek içtiği süt gibi suyu içişine hayran kaldım. Sana ve senin yapraklarına minik bir bebeğe bakar gibi bakacağım. Merhametli bir anne yavrusunun başını nasıl okşarsa senin yapraklarını öyle okşayacağım. Ve seni hep seveceğim, benim güzel anne çiçeğim.

Yaprak GÜNENC

Melike KILIC

ÇOCUĞUN SUYU SEVGİDİR

**Çocuk bir çiçeğe benzer,
Onun suyu sevgidir.
Çocuktan sevgiyi esirgemek,
Çiçeğin solma sebebidir.**

**Çocuklar büyük nimettir.
Onları yetiştirmek büyük servettir.
Çocuktan sevgiyi esirgemek,
Ona yapılan ihanettir.**

**Çocuklar tath beladır.
Kiminin gözü yeşil, kiminin eladır.
Çocuktan sevgiyi esirgemek,
Ne kadar da fenadır.**

Elif DOĞAN

ÖZGÜR KRAL

Bazen kuşların gökyüzünde özgürce gezinmesine özenirim. Onlar gibi gökyüzüne ulaşıp, hayatı oradan izlemek isterim. Serçelerin sevimlilikleri, papağanların renkleri beni hep heyecandırır. Ama ben bir kuş olsam kesinlikle bir kartal olmak isterdim.

Kartallar hırçın kuşlar olarak bilinir. Ama ben onların hep güçlü, kararlı olduklarını düşünürüm. Bu yüzden bir kartal olmak isterdim. Kartallar kafese konmaz, esareti kabul etmez, özgürlüklerine düşkündürler. Ben de en çok bu yüzden isterim onların yerinde olmayı. Doğanın dengesine uyum sağlayabilmiş, pes etmeyen kuşlardır onlar, kuşların kralıdır benim gözümde kartal. Siyah parlak tüyleri, keskin bakışlarıyla gösterişli bir kuştur kartal. Yükseklerde gururla süzülür, ona düşman olabilecek hayvanlara karşı her zaman mücadelecidir.

Bir kartal olmak sadece hayal olsa da, insan olarak da onun gibi yaşayabilirim. Özgür ve mücadeleciler...Kim bilir, belki hayatta kuşlardan öğreneceğimiz şeyler de vardır.

Melih ESER

Ezgi HİSAR

MUHTEŞEM KAHRAMANLAR TAKIMI

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde uzak diyarların birinde güzel mi güzel bir kız yaşarmış. Bu kıızı görenle yüzüne hayranlıkla bakakalırlarmış. Bu kıızın yüzü güzel olduğu kadar huyu da güzelmiş.

Tatlı dilli, güler yüzlü bu kıızın adı Melek imiş. Melek sarı elbiseler giyer, renkli takılar takarmış. Spor yapmayı, sevdikleri ile zaman geçirmeyi çok severmiş.

Melek elmayı çok severmiş. Bir gün ormana meyve toplamaya gitmiş. Neşeyle çiçekler arasında dolaşırken garip bir ses duymuş. Arkasını döndüğünde gördüğü manzara onu çok korkutmuş. Tam on tane kurt onun etrafını sarmışlar, yavaş yavaş Melek'e yaklaşıyorlarmış. Melek korkudan titremeye başlamış. İmdat diye bağırmış durmadan. Ama kimse gelmiyormuş onu kurtarmaya. Son bir kez tüm gücüyle bağırdığından gökyüzünden ona doğru gelen şeyler görmüş. Bu uçan şeylerin başta ne olduğunu anlamamış. Uçarak gelenler muhteşem kahraman takımının üyeleri imiş. Muhteşem Kahramanlar Takımı üyelerinden Abdullah:

-Korkma Melek, seni kurtarmaya geldik.

Abdullah takım üyelerine planını anlatmış. Berkay, Eray, Talha ve Metin kurt sesi çıkararak hayvanların dikkatinin dağıtacakmış. Zübeyir, Melih, Emrehan ise kurtları Yusuf'un olduğu tarafa yönlendirecekmiş. Yusuf da elindeki kocaman çelik ağı kurtların üstüne atacakmış. Takım üyeleri planı onaylamışlar. Hemen plan işlemeye başlamış ve Melek'i kurtarmışlar. Melek:

-Ben sizi daha önce hiç görmemişim. Siz kimsiniz?

Berkay:

-Biz, " Muhteşem Kahramanlar Takım"ıyız. Zor durumdaki insanlara yardım ederiz.

Melek hepsine tek tek teşekkür etmiş. Onları kendi ülkesine götürmüş. Muhteşem Kahramanlar Takımı bu ülkeyi çok beğenmiş. Orda yaşamaya karar vermişler. Melek de onlarla arkadaş olmuş. Sonsuza kadar mutlu ve dostça yaşamışlar.

Abdullah Berke ÇAKIROĞLU

SINIRI YOK

Türkçe öğretmenimiz bir dersimizde hayalleriniz nedir? diye sordu. Hepimiz parmak kaldırdık. Cevaplarımızı, hayallerimizi söylemek için sabırsızlanıyorduk. Öğretmenimiz de sırayla söz hakkı vermeye başladı. Herkes sıralıyordu hayallerini. İyi bir fen lisesi, polis olmak, beyin cerrahı olmak, öğretmen olmak... Ama öğretmenimiz memnun değildi cevaplarımızdan sanki. Hepimizin sözü bittikten sonra öğretmenimiz konuşmaya başladı:

Çocuklar bu saydıklarınız hayalden çok hedefe benziyor. Bunlar sizin elinizde olan şeyler. Ben sizlerin çalışınca tüm bunları gerçekleştireceğinize inanıyorum. Hayal daha farklı olmalı, hele ki sizin yaşınızda sınırı olmamalı.

Şaşırılmıştık. Ne demek istemişti öğretmenimiz anlamıştık. Örnekler vermeye başlayınca daha iyi anladık onun ne demek istediğini. İlla ki gerçekleşmesi mümkün olan şeyleri düşünmek tam anlamıyla bir hayal değildi. Hayal kurarken, düşünürken insanı mutlu eden şeydi. Gerçekleşmesi şart değildi. Masal gibi olabilirdi. Öğretmenimiz bir çikolata ırmağının kenarında ders işlese fena olmaz mıydı, deyince hayaller dile gelmeye başladı. Kimi hepimizin sığacağı kocaman bir ev istiyordu. Kimisi hep beraber pasta yapmak istiyordu. Kimisi de Şirinler'i sonsuza kadar Gargamel'den kurtarmak.

Ben de düşündüklerimi dile getirdim. Hedefim vardı elbette. Bir yazar olmak istiyordum. Hayallerim ise sınırsızdı artık. Yazdığım, yazacağım masalların diyarına gitmek istiyordum. Masal kahramanlarımla oturup konuşmak, onların evlerine misafir olmak isterdim. Belki masal diyarında yaşamaya başladım.

Artık her gün uyumadan hayallerime zaman ayırıyorum. Sınırsız, özgür, kimseye zararı olmayan hayaller. Öğretmenimin dediği gibi; bir şeyin sınırsız olmasını istiyorsanız, hayalleriniz sınırsız olsun.

Nefise KUZUCU

ÖLÜME SİMYA

Hayat ne için vardır?

Herkes ölür bir gün.

Sen de öleceksin,

Ayaklarına dolaşacak düğüm.

Bazıları hiç doğmadan ölüyor.

Bazıları senelerce yaşıyor.

Dünyanın kanunu işte bu,

Ölüm bir gün kapıyı çalıyor.

Korkup saklanmak ne çare,

Bunun hiçbir faydası yok.

Herkes bunu bilir işte,

Ama mutluluğun yolu da çok.

Zamanını iyi kullan,

Hayatını güzel yaşa,

Sevdiklerini hiç kırma,

Budur işte ölüme simya...

Hacer YALAMA

SİZİ SEVİYORUM

Soğuk bir pazar sabahıydı. Gizem daha yeni uyanmıştı. Hemen terliklerini giyip pencerenin önüne gitti. Her taraf bembeyazdı. Karşıdaki ağacın dallarında tek bir kuş vardı. Gizem geçen günlerde onun soğuktan titrediğini görmüş, bunu babasına söylemişti. Babası da minik serçeye bir yuva yapmıştı marangozhanesindeki ufak tahtalardan. Şimdi yüreği sızlamadan bakabiliyordu Gizem bu serçeye.

Gizem etrafı seyre dalmışken annesi seslendi mutfaktan:

-Gizem, kızım kahvaltı hazır. Kardeşini de alıp gel.

-Tamam anne, hemen geliyoruz.

Gizem ile kardeşi Emre birlikte kahvaltıya indiler. Anneleri o çok sevdikleri poğaçalardan yapmıştı. Neşeyle kahvaltılarını yapmaya başladılar. Gizem'in babası:

-Bugün teyzenize gitmeyi düşünüyoruz.

Gizem ve Emre aynı anda:

-Hangi teyzemize?

Anne söze girdi:

-Şerife teyzenize gideceğiz.

Gizem ile Emre bu habere çok sevindiler. Kahvaltılarını aceleyle yapıp hazırlanmak için odalarını gittiler. Gizem kuzenleriyle vakit geçirirken lazım olacağını düşünür tablet bilgisayarını çantasına koydu. Emre ise oyuncak arabalarını, robotlarını hazırlıyordu. Çantalarını sırtlarına alıp hemen bahçeye indiler. Arabaya bindiler ve yola koyuldular. Gizem bir yandan dışarıyı izliyordu. Öyle güzel bir kar yağıyordu ki... Kar taneleri adeta dans ediyordu. Gizem kendisini bir kar tanesi olarak düşünüp hayallere dalmışken annesinin çığlığıyla kendisine geldi. Yolda feci bir kaza olmuştu. Yerde yatan insanlar vardı.

Eray ÖZ

Güçlülkle ilerledi arabaları. Hepsi etkilenmişti bu kazadan. Evden çıkarkenki neşeleri yoktu. Hepsinin yüzünde bir tedirginlik vardı. Sessiz devam eden yolculuğa Gizem son verdi: -Sizi seviyorum.

Arabadaki herkes Gizem'e baktı. Gizem konuşmaya devam etti:

-Sizi sevdiğimi söylemek istedim. İçimden geldi. Hayat bazen bunu diyecek kadar zaman tanımıyor bize dedi.

Gizem'in annesi ve babası önce şaşkırdılar. Sonra gördükleri kazadan Gizem'in çıkardığı dersi fark ettiler. O günden sonra Gizemlerin evinde sevgi sözcükleri hiç eksik olmadı.

Gizem DEMİRCİ

PÜSKÜLLÜ

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde uzak diyarların birinde Tıktık isimli bir çocuk yaşıyormuş. Bu çocuğun ailesiyle birlikte mutlu mesut bir hayatı varmış. Tıktık'ın bir de Püsküllü isminde bir eşiği varmış. Tıktık her işini eşiğiyle birlikte yapar, onu çok severmiş. Tıktık ile Püsküllü birlikte ormana gider, odun toplar, şarkılar söyleyerek gezerlermiş. Ama topladıkları odunun hepsini Püsküllü'ye taşıtmazmış Tıktık. Onu öyle çok severmiş ki yükün yarısını da kendisi almış. Ancak bu orman gezilerinden önce Tıktık'ın annesi çocuğunu hep uyarırmış.

-Oğlum, Tıktık ormanda çok derinlere gitmeyin, tehlikeli şeyler olabilir.

-Tamam anne. Bizi merak etme.

Tıktık her ne kadar bizi merak etmeyin dese de anne yüreği hep telaşlanırmış. Yine bir gün Tıktık ile Püsküllü birlikte odun toplamaya ormana gitmişler. Niyetleri beraber gezmekmiş. Keyifle dolaşırken Tıktık bir kelebek görmüş. Kelebeğin renkleri öyle güzelmiş ki Tıktık hiç düşünmeden onun peşinden koşuvermiş. Güle oynaya bir süre gittikten sonra arkasını dönmüş ki Püsküllü orda yok. Telaşla kelebeği ilk gördüğü yere dönmüş. Belki orda beni bekliyordur diye düşünmüş ama ne yazık ki Püsküllü orada da yokmuş. Ormanın derinliklerine doğru koşmaya başlamış Tıktık. Bir yandan da Püsküllü diye bağıryormuş. Kimseyi göremeyince oturup ağlamaya başlamış. O sırada karşısına mavi bir dev çıkmış. Püsküllü benim yanımda istersen gel deyip arkasını dönmüş dev. Tıktık çaresizce devin peşine takılıp gitmiş. Dev onu bir bahçeye götürmüş. Tıktık bakmış ki bahçe eşekle dolu. Meğer mavi dev tam bir eşek düşmanıymış. Onları bu bahçede toplar işkence edermiş. Bunu gören Tıktık iyice korkmuş. Bir yandan ağlıyor, bir yandan dua ediyormuş: -Anne, baba... Neredesiniz? Ne olur duyun sesimi yardım edin bana.

O zamana kadar Tıktık'ın annesiyle babası çoktan çocuklarını aramaya başlamışlar. Ormanda devin bahçesinde olabileceğini tahmin etmişler ve oraya gitmişler. Tıktık karşısında annesiyle babasını görünce çok sevinmiş ama mavi devin elinden nasıl kurtulacaklarını hala bilmiyormuş. O sırada mavi dev Püsküllü'yü de yanına alıp geçmiş Tıktık ile ailesinin karşısına.

Hepinizi mahvedeceğim diye gülmeye başlamış. Tıktık'ın babası devin gözlerine bakıp birkaç söz söylemiş. Bunu duyan dev kulaklarını kapatıp koşmaya başlamış. Meğer bu sözler mavi devin kaçırın sihirli sözlermiş. Babası daha önce bunları bildiği için ailesi ve Püsküllü'yü kurtarmayı başarmış. Hep birlikte evlerine dönmüşler. O gün Tıktık anne ve babasına bir daha onların istemediği yerlere gitmeyeceğine söz vermiş.

Gökten üç elma düşmüş. Biri kahramanlarımızın başına, biri anne ve babasının sözünü hep dinleyenlere, biri de masalımızı okuyanlara.

Büşra Betül BOYBAŞI

87 Oğuz
Rakım Çalapala & Nimet Çalapala

87 OĞUZ

87 Oğuz kitabı Rakım Çalapala ile eşi Nimet Çalapala'nın birlikte yazdıkları bir eserdir. Kitap cumhuriyetin onuncu yıllarında yaşayan bir çocuğun başarı öyküsünü konu alır.

Ben bu kitabı öğretmenimin tavsiyesi sayesinde okudum ve çok keyif aldım. Oğuz'un yaşadıkları ve başarısı beni çok etkiledi. Bu kitap sizlere başarıya ulaşmak yolunda bir rehber olabilir. Kitabı hiç sıkılmadan, sonuna kadar merakınızı kaybetmeden okuyabilirsiniz.

Kitabın dili oldukça akıcıdır. Benim gibi ortaokul öğrencilerinin anlayamayacağı bazı kelimeler yer alsa da bu sorun kitapta yer alan dipnotlarla çözülmüş. Bu şekilde kelime hafızanızı da genişletmiş olacaksınız.

Kitabı okuduktan sonra sizlerin de çok beğeneceğine eminim. Hepinize vakit kaybetmeden bu kitabı okumanızı tavsiye ederim.

Elif Nur BORAN

İMTİYAZ SAHİBİ

Nusret PARLAK

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

Zehra SANCAR

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Derya KIRAC

GÖRSEL DANIŞMAN

Esmâ COŞKUN

Şehriban ÜN

YAYIN KURULU

Ayça GENÇ

Mevlüt AKSU

Yasemin GÜNFER

OKUL ADRES TELEFON

ÇUBUK ATATÜRK ORTAOKULU

Atatürk Mah. Alim Sok. No:21 Çubuk/ ANKARA

(0312) 837 1075